

Hoa nở trên đá

*"Trong đêm đen, vẫn có những tia sáng
Trong khe đá, những chùm hoa vẫn nở!"*

Lời mở đầu

Trong phòng cách ly của 10 năm trước, tôi là một cô gái 25 tuổi yếu ớt, nhẹ hều với vón vẹn 33 kg, nhưng “sức nặng tinh thần” từ gia đình, bạn bè, các y bác sĩ, những người đồng bệnh đã cho tôi động lực để tiếp tục hành trình của mình.

Giờ đây, khi đọc những dòng tâm sự, những câu chuyện trong ấn phẩm này, tôi được gặp lại mình trong đó. Tôi càng muốn khẳng định thêm một lần nữa sau những gì đã viết trong cuốn tự truyện “Muôn ánh mặt trời”: *“Khi trở thành bệnh nhân ung thư, chúng ta không có lựa chọn nào tốt hơn ngoài cố gắng, thật sự cố gắng”.*

“Họ là những chòm hoa mọc từ khe đá, bé nhỏ nhưng vô cùng mạnh mẽ”.

Lam Thái Hòa, cô gái phát hiện mắc bệnh từ năm 17 tuổi đã viết như vậy về những người bạn từ xa xôi vô tình gặp gỡ mà trở thành “người nhà”, thành “anh chị em” ở Viện. Những đóa hoa vươn lên từ khe đá ấy luôn khát khao sống và sống có ý nghĩa dù cuộc đời có đặt họ vào nhiều hoàn cảnh ngặt nghèo.

Tôi đồng cảm với Hòa, có lẽ bởi chúng tôi đều phát hiện bệnh ở độ tuổi chông chênh lắm, không còn là trẻ con để vô lo vô nghĩ, nhưng cũng chưa đủ trưởng thành để đón nhận mọi biến cố trong cuộc đời một cách bình thản. Chúng tôi, có lẽ còn có niềm tin, còn hồn nhiên và cứ thế tiếp tục chặng đường của mình mà không cần biết đích đến ra sao. Và chúng tôi đã sống sót, cho đến nay, không chỉ bằng nghị lực của chính mình, mà bằng vô vàn điều tốt đẹp và cả những điều chưa may mắn. Vì lẽ đó, Hòa viết: *“Cuộc sống mà, biết yêu cả những điều không hoàn mỹ!”.*

Trong cuốn sách nhỏ nhưng tràn đầy cảm xúc này, tôi được gặp lại Thiên Chi, gặp lại Lâm Tiến Thăng. Ba cô cháu đã là bạn của nhau, từ khi tôi là tình nguyện viên tại Khoa Bệnh máu trẻ em của Viện. Chúng tôi đã cùng nhau đọc sách, cùng vẽ và tập múa hát cho những ngày lễ tại Viện.

“Vốn dĩ là cô bé yếu đuối hay khóc nhe nhưng con đã vượt qua được những đau đớn về thể xác và tâm hồn”. Thiên Chi, giờ đây đã là một cô bé xinh xắn, hoạt bát với nụ cười trên môi, mê vẽ và tập karate.

Và Thăng, một cậu bé ít nói, nhưng khi được hỏi về điều ước, Thăng đã viết điều ước dành tặng mẹ thay vì ước cho riêng mình. Em đã âm thầm tập piano và đánh đàn tặng mẹ ngay khi đang phải truyền thuốc. Ngón tay em run run vì yếu mệt, vì xúc động đã bật lên những giai điệu biết ơn mẹ, thương yêu mẹ - người luôn bên em trong những ngày nằm viện.

Còn rất nhiều câu chuyện ý nghĩa và cảm xúc trong ấn phẩm này, tất cả đều chọn đối diện với căn bệnh, sống chung với nó và chưa một ngày nào quên đi ước mơ về một tương lai tươi đẹp.

Mỗi nhân vật, mỗi câu chuyện trong ấn phẩm này đều mang đến những suy ngẫm và cảm xúc đặc biệt đối với tôi, khiến tôi không ngừng liên tưởng đến hình ảnh "Hoa nở trên đá" - nhỏ bé nhưng mạnh mẽ không ngờ.

Hoàng Thị Diệu Thuần
Người bệnh ung thư máu ghép tế bào gốc thành công năm 2012
Giám đốc điều hành Mạng Lưới Vì trẻ em ung thư

Hoàng Thị Diệu Thuần và các thầy thuốc đã điều trị cho cô tại Viện Huyết học - Truyền máu TW

... với TS. BS. Bạch Quốc Khánh, Viện trưởng

... với PGS. TS. Nguyễn Hà Thanh,
Phó Viện trưởng

... và tập thể Khoa Ghép tế bào gốc

Diệu Thuần miệt mài với các hoạt động tình nguyện để làm "tia nắng" sưởi ấm cho các em nhỏ tại Viện.

Hành trình không cô đơn

"Cuộc sống mà, biết yêu cả những điều không hoàn mỹ!"

Cuộc sống vốn có rất nhiều biến cố, bất ngờ, khó tin đến ngỡ ngàng! Chúng ta không được báo trước về ngày mai, nhưng sau những gì đã trải qua, đã chịu đựng, chúng ta đều biết cách chấp nhận - thích nghi - kiên trì và cố gắng!

Bất hạnh hơn nhiều nhưng chúng ta cũng là người kiên cường hơn bất cứ ai ngoài bầu trời bình yên kia. Ô cửa tầng 7 chỉ đủ để trông thấy một khoảng viền mây trắng, nhưng nó đẹp hơn tất cả vầng mây xanh còn lại. Bởi chút ánh sáng ấy là hi vọng, cũng là khát khao về một cuộc sống mai đây sẽ trở lại những tháng năm yên bình, không đau đớn, ngày ngày bận rộn hết mình với bao dự định cho tương lai, rất nồng nhiệt và hồ hởi.

Là bệnh nhân ung thư, chính mình chịu đựng đau đớn, mỗi mệт cùng thuốc thang đặng đặng, bất an, chính mình vượt lên đêm thâu dài vò, căng thẳng chờ đợi, tự mình nghiền chặt cảm giác khó chịu - day dứt - lo sợ - bất lực - chán nản...

Nhưng hành trình gian nan may thay vẫn còn những hạnh phúc nhỏ bé, những niềm vui đơn thuần và nhiều động lực để ta không chùn bước. Bên cạnh chúng ta vẫn còn gia đình, người thân yêu, bè bạn, người cùng cảnh ngộ, y bác sĩ... sát cánh giúp đỡ, quan tâm và che chở rất nhiều.

Dù cuộc đời có như thế nào chẳng nữa, ít nhất chúng ta **VẪN CÒN SỐNG** và còn **CƠ HỘI**, còn có thể **NỖ LỰC**, còn có thể **KIÊN CƯỜNG**.

5 năm trôi qua kể từ khi bị ung thư máu, tôi từ cô nhóc 17 trở thành cô gái đôi mươi. Bao người từng gặp, từng quen, đã ra đi hay còn ở lại, tôi vẫn đều cất riêng những nỗi niềm không viết thành tên trong tâm khảm. Người đồng hành sẵn lòng hi sinh, luôn sát cánh chăm nom mỗi đợt điều trị đầy khó khăn. Người thân hỏi han, an ủi, lo lắng, nói cười...

Những nhản nhủ nhỏ nhoi nhưng tất cả để tôi biết: không thể vứt bỏ bao nhiêu hi sinh, bao sự cố gắng của cả gia đình. Lúc quá nản lòng, lúc muốn rũ bỏ, họ là lý do để tôi kiên trì, để tôi tin vào ngày mai và tin vào chính mình.

Những người bạn từ xa xôi vô tình gặp gỡ, tự bao giờ đã thành "người nhà", thành "anh chị em" chí cốt. Niềm vui của chiến binh cũng thật là kỳ lạ. Hết thầy sẽ thành kỷ niệm, thành những màu sắc điểm tô cho chặng đường tôi đang đi. Nếu có thể được so sánh, tôi nghĩ họ là những chùm hoa mọc từ khe đá, bé nhỏ nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Cảm ơn tất cả những gì đã, đang xảy ra hay sẽ phải đến. Tôi chỉ là một hạt bụi tầm thường, một chiến

binh nhỏ bé trong rất nhiều chiến binh dũng cảm đang đương đầu với bệnh tật. Mọi người giỏi hơn, mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn rất rất nhiều.

Mong tất cả đều có thể vui vẻ tiếp tục chiến đấu, phép màu sẽ đến và hạnh phúc sẽ luôn mỉm cười vì chúng ta đã không dừng lại. Cuộc sống mà, biết yêu cả những điều không hoàn mỹ!

Một ngày thì sống một ngày, một tháng sống trọn một tháng, một năm sống hết một năm. Tôi không kỳ vọng quá nhiều, cũng không hi vọng gì lớn lao, tôi tin cuộc sống đã có sự an bài. Số phận giống như cuốn sổ sẵn hồi kết nhưng từng trang là chính ta viết nên. Không phải để buông xuôi, phó mặc, biết sẽ đau đớn đấy, nản lòng lắm đấy, biết sẽ nhiều chông gai và những lúc tuyệt vọng điên cuồng.

Nhưng từng ngày nỗ lực, từng chút cố gắng, cứ sống như ta có thể sống: hết mình kiên cường - thiện lương - yêu thương - lạc quan - nhẫn nại cùng cảm thụ trọn vẹn từng khoảnh khắc của cuộc đời.

Hãy vững tin!!! Cuộc đời những chiến binh ung thư vốn bi thương mà vô cùng rực rỡ.

Chia sẻ của chị Lam Thái Hoà (Thanh Hóa)

Đóa hoa hướng dương bé nhỏ

Đối với mẹ, Thiên Chi là một chiến binh, một đóa hoa hướng dương luôn vươn mình về phía mặt trời để đón nắng. Trong chuỗi ngày chiến đấu với căn bệnh, con vẫn luôn nở nụ cười như thế.

Khi biết tin con bị bệnh, mẹ nghe như sét đánh ngang tai. Lúc đó mình đã hét lên rằng: Ông Trời ơi, sao lại quá bất công với gia đình con đến thế? Tại sao lại bắt con gái con phải chịu đựng căn bệnh hiểm nghèo ấy?...

Đôi lúc sợ quá, con quay qua hỏi mẹ: Mẹ ơi, hồi nhỏ, mẹ cũng bị bệnh như con à? Mẹ cũng phải chọc tủy à? Có đau không mẹ? Trước những câu hỏi ngây thơ của con, mẹ chỉ biết nén nước mắt lại, trả lời ậm ừ cho qua...

Con đã trải qua 4 đợt hóa trị, trên người chỉ chít vết tiêm, vết truyền, vỡ ven... Rồi con sốt, co giật, mê sảng và rụng tóc. Cứ thế con quen dần với cuộc sống ở Viện, quen dần các bạn nhỏ trong phòng.

Con còn tham gia thi vẽ tranh và được triển lãm 2 bức ở Viện. Con tham gia đội Văn nghệ và biểu diễn trong ngày hội Hoa hướng dương, con được thu âm bài hát Mẹ yêu ơi để tặng các mẹ trong bệnh viện này.

Con vẫn hết mình cho những đam mê, dù mỗi ngày vẫn phải tiêm, truyền hoá chất. Dù có mệt đến bỏ cơm thì hôm sau con vẫn mỉm cười tham gia các hoạt động ấy. Con xứng đáng là một chiến binh phải không?

Giờ đây, con lại tiếp tục cuộc sống học sinh của mình và luôn cố gắng với các hoạt động mà con yêu thích. Con tham gia biểu diễn tại các chương trình Văn nghệ của trường. Con còn là thành viên CLB Võ Karate, đi thi đấu và giành được 3 huy chương đồng.

Đó là niềm an ủi, động viên và khích lệ cả hai mẹ con. Con cũng truyền cho mẹ cảm hứng vào bếp, tìm tòi, học hỏi làm các loại bánh. Chỉ cần con thích ăn gì, mình sẽ học cách làm món đó, tự tay lựa chọn nguyên liệu, sơ chế, chế biến để yên tâm hơn.

Con là đóa hoa hướng dương luôn vươn mình về phía mặt trời

Từ một giáo viên hợp đồng, lương chỉ vừa đủ xăng xe cơm nước, mình đã có một thương hiệu bánh riêng mang tên CiNi. Con luôn thích thú và ăn hết các món ăn, món bánh mà mẹ tự tay làm ra. Đó là điều thật hạnh phúc!

Mỗi tháng con vẫn đi Viện thăm khám và điều trị. Tế bào ung thư tuy vẫn còn nhưng ở mức thấp cho phép con uống thuốc hàng tháng ở nhà. Mình vẫn luôn cầu nguyện rằng, nếu cuộc đời mình có điều may mắn mà mình chưa dùng đến, thì mình xin gom góp tất cả may mắn đó cho con, để đến một ngày nào đó, Con, đóa hoa hướng dương của mẹ sẽ khỏi bệnh hoàn toàn.

Vì thế, các bạn ạ! Khi cuộc sống tạt cho mình một gáo nước lạnh, hãy tự nhủ rằng mình đỡ phí thời gian giặt áo quần. Vốn dĩ là cô bé yếu đuối hay khóc nhe như con đã vượt qua được những đau đớn về thể xác và cả tâm hồn, thì những người lớn như chúng ta cần phải mạnh mẽ hơn để đương đầu, để làm chỗ dựa khi các con cần, đúng không ạ?

Chia sẻ của chị Trần Thị Ngọc Hiền - mẹ bé Nguyễn Ngọc Thiên Chi (Quảng Bình)

Con luôn hết mình với các hoạt động mà con yêu thích.

"Khi cuộc sống tạt cho mình một gáo nước lạnh, hãy tự nhủ rằng mình đỡ phí thời gian giặt áo quần".

Yêu thương ở lại

Năm 2017, những ngày tháng tươi đẹp ở tuổi mới lớn của Lâm Tiến Thăng (sống tại Tuyên Quang) bỗng ngưng chấm dứt vì ba chữ “ung thư máu”. Lúc ấy, bố em vừa mới bị tai biến dẫn đến liệt nửa người. Sau đó, mẹ Thăng lại phát hiện bị u thực quản khi chăm con ở Viện.

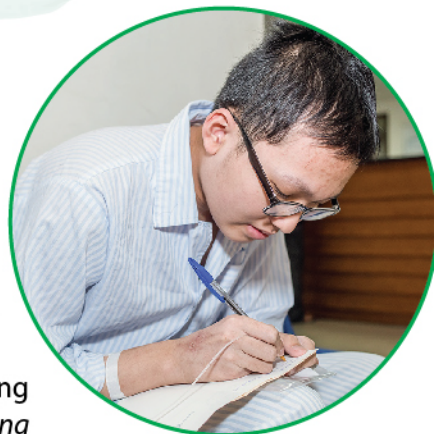
Trước bao biến cố, Thăng vẫn luôn tỏ ra cứng rắn, không sợ hãi, không kêu ca bởi: *“Em không muốn bố mẹ phải lo lắng thêm nữa. Nếu em suy sụp thì bố mẹ có kiên cường thế nào cũng không thể đứng vững”*.

Nhắc đến Thăng thì phải nhắc đến mẹ của em, chị Nguyễn Thị Bích Hoàn. Dù đang mang trong mình căn bệnh u thực quản nhưng chị vẫn tìm cách kiếm thêm thu nhập ngoài đồng lương ít ỏi của nghề giáo viên. Bao nỗi lo chồng chất lên đôi vai gầy nhưng chị chưa bao giờ đầu hàng số phận. Lén giấu nước mắt, chị động viên con rằng kinh tế nhà mình vẫn đủ đầy, con chỉ việc yên tâm điều trị.

Thương con âm thầm chống chọi với những cơn đau, hàng đêm, chị Hoàn lại ra hành lang bệnh viện tham khảo các kiến thức chăm sóc người bệnh. Các phương pháp nâng cao hệ miễn dịch, cách ăn uống, chăm sóc răng miệng cho người bệnh... đều được chị ghi lại cẩn thận từng chút một.

“Mỗi người từ khi sinh ra đều có cảnh ngộ riêng, đó là điều không thể lựa chọn!” - chị Hoàn chấp nhận hoàn cảnh và dành trọn tình yêu cho con.

Sự hy sinh thầm lặng, đong đầy yêu thương của mẹ, sự quan tâm của những người xung quanh đã trở thành động lực để Thăng luôn cố gắng, nỗ lực từng ngày.

Thăng viết điều ước dành cho mẹ.

Bản nhạc dành tặng mẹ, em đã tập trong 2 ngày, nhưng mỗi ngày em chỉ tập được chưa đầy 2 tiếng vì tay em còn gắn kim truyền.

Khi cuộc sống thu hẹp trong phòng bệnh, chiếc máy tính xách tay và sách tin học đã mở ra cho Thăng một thế giới mới. Em ngồi hàng giờ say sưa bên màn hình máy tính, không gian sáng tạo của em trở nên nhiệm màu.

Ngoài niềm yêu thích đặc biệt với ngôn ngữ lập trình, Thăng tìm đến âm nhạc để xua tan sự mệt mỏi và cân bằng lại cuộc sống. Em nghe nhạc, tự học piano và đàn những bản nhạc không lời đầu tiên trong thư viện Khoa Bệnh máu trẻ em. Những âm thanh kỳ diệu đã đem đến sự lạc quan cho cậu bé ấy.

Rời bệnh viện, Thăng càng say mê hơn với học tập, có những ngày mệt phải nghỉ học thì ngày hôm sau Thăng đã tự học và làm bài tập đầy đủ. Thầy giáo của em đã nói rằng: *"Thăng là tấm gương sáng về nghị lực mà các bạn khỏe mạnh khác cũng phải học tập, noi theo"*.

Kết quả của niềm đam mê và tinh thần học tập đó là Thăng đã đạt giải Nhất cấp thành phố, rồi cấp tỉnh môn Tin học và giành giải quán quân cuộc thi Vô địch Tin học văn phòng thế giới do Trung ương Đoàn phát động năm 2019.

Giờ đây, cậu bé Lâm Tiến Thăng ngày nào đã bước vào tuổi 19, cao hơn một mét tám và trở thành chỗ dựa vững chắc cho mẹ. Chàng trai trẻ vẫn tiếp tục nuôi dưỡng ước mơ vào Đại học và trở thành một lập trình viên. Những nỗi buồn ở tuổi 14 đã lùi lại phía sau nhưng yêu thương và đam mê sẽ ở lại, chắp cánh cho khát vọng của em bay xa...

Thăng đã đạt được 3 giải thưởng môn tin học và tham dự Liên hoan Thiếu nhi vượt khó học giỏi toàn quốc năm 2019.

Cậu bé Lâm Tiến Thăng ngày nào đã trở thành chỗ dựa vững chắc cho mẹ.

“Chữa bệnh như đánh giặc, phải thật quyết tâm”

*“Em hoàn toàn không có chút mặc cảm
“mình bị ung thư”*

khuất phục. Chỉ cần sức khỏe hồi phục một chút là Hà lại tập thể dục nhẹ nhàng và đi chơi khắp các phòng bệnh. Mỗi khi ở Viện tổ chức lớp tập Yoga miễn phí và các hoạt động cho người bệnh, Hà đều tham gia gần như không bỏ sót buổi nào.

Trước đây Hà ăn rất ít, nhưng từ khi điều trị, cô luôn sẵn sàng ăn bất cứ lúc nào có thể. Khi đau, mệt quá không nuốt được, Hà ăn đồ ăn được xay nhuyễn, đến khi đồ xay cũng không ăn được thì lại uống sữa, uống nước canh... Sau khi bị nôn, cô tìm cách ăn uống để bù lại vì không cho phép mình kiệt sức.

Hà chia sẻ: *“Dù là bệnh nhân, dù đang điều trị nhưng em hoàn toàn không có chút mặc cảm “mình bị ung thư”. Cuộc sống thường ngày của em ở Viện khá là “bận rộn” và hầu như không có thời gian rảnh, tất cả khoảng thời gian đó với em hoàn toàn có ý nghĩa. **Em luôn suy nghĩ mình phải chiến đấu hết mình để chiến thắng bệnh tật, chữa bệnh cũng như đánh giặc, phải thật quyết tâm”***

Sau khi điều trị lui bệnh, Hà lại tiếp tục đi làm như bao người khỏe mạnh khác. Kể từ khi phát hiện bệnh, cô vẫn luôn được tiếp thêm sức mạnh bởi tình yêu. Người yêu luôn ở bên chăm sóc Hà trong những ngày truyền hóa chất gian nan nhất.

“Em sẽ không bao giờ từ bỏ người yêu trong lúc khó khăn. Chúng em sẽ cùng nhau đi qua tất cả”.

Không để tâm đến những lời ra tiếng vào về bệnh tình của Hà, chàng trai ấy vẫn kiên định với tình yêu của mình: *“Em sẽ không bao giờ từ bỏ người yêu trong lúc khó khăn. Thực sự em cũng có chút lo lắng cho sức khỏe của Hà nhưng em luôn xác định yêu là cưới và chúng em sẽ cùng nhau đi qua tất cả”.*

Hơn 1 năm sau ngày Hà ra viện, hai bạn trẻ quyết định gắn kết bên nhau bằng một đám cưới đầy ấp tình yêu. Và hạnh phúc đã mỉm cười khi tổ ấm của họ đón chào một thiên thần nhỏ vào năm 2021.

Dù phải đối mặt với bệnh ung thư hạch, Hà vẫn viết tiếp những trang đầy hi vọng của cuộc đời mình bằng niềm tin và sức sống mãnh liệt. Dù có bao thử thách thì đôi bạn trẻ vẫn nắm tay nhau vượt qua để cùng thực hiện ước mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ.

TS. BS. Vũ Đức Bình, Trưởng khoa Bệnh máu tổng hợp, nơi Hà điều trị cho biết: *“Với sự phát triển của y học, việc điều trị ung thư ngày càng có nhiều tiến bộ, đem lại cuộc sống với chất lượng tốt cho người bệnh. Rất nhiều người bệnh có thể tiếp tục học tập, làm việc, có người còn kết hôn, sinh con như bạn Nguyễn Thanh Hà, tuy nhiên cần có sự theo dõi tư vấn của bác sĩ Huyết học và bác sĩ sản khoa. Tôi mong người bệnh dù gặp trở ngại như thế nào hãy luôn tin tưởng vào các bác sĩ và lạc quan chiến đấu với bệnh tật”.*

“Bảo” dừng sau cánh cửa

Năm 2015, khi gia đình chị Phạm Thị Thu Hà (Nghệ An) vẫn chưa nguôi ngoai sau cú sốc cô con gái nhỏ Nguyễn Phạm Bảo Ngọc mắc bệnh ung thư máu thì lại phải nhận thêm một tin sét đánh: Bản thân chị Hà cũng được chẩn đoán bị ung thư hạch khi đi khám bệnh.

Mới vài tháng trước, cả nhà bốn người vẫn còn hạnh phúc êm ấm bên nhau. Vậy mà giờ đây, cả vợ và con đều nằm viện, mọi khó khăn dồn lên đôi vai của chồng chị Hà - anh Nguyễn Xuân Ngọ. *“Tôi biết rằng mình là trụ cột trong gia đình, phải là bờ vai để vợ con có thể tựa vào, vậy nên tôi luôn tự động viên mình phải thật vững vàng”* - anh Ngọ tâm sự.

Chia sẻ với hoàn cảnh gia đình, các y bác sĩ của Viện Huyết học - Truyền máu TW đã tạo điều kiện cho chị Hà và bé Bảo Ngọc cùng điều trị tại Khoa Bệnh máu trẻ em. Anh Ngọ phải xin nghỉ phép dài ngày lên chăm sóc vợ con. Dù tất cả số tiền tích cóp từ những năm dạy học đều lần lượt ra đi, chị Hà và anh Ngọ vẫn quyết tâm chiến đấu với căn bệnh đến cùng. Niềm hi vọng gia đình lại trở về quây quần, đầm ấm như xưa chưa bao giờ tắt.

Riêng với chị Hà, thời gian nằm trên giường bệnh làm chị nhớ tha thiết những ngày còn đứng trên bục giảng. Một trong những điều khiến chị Hà cảm thấy ấm lòng là các học trò cũ của chị ở Hà Nội luôn đều đặn thăm hỏi cô giáo. *“Các em học sinh cũ còn thay phiên nhau vào chăm sóc tôi, để chồng tôi có thời gian tiếp tục dạy học ở trường”* - Chị Hà chia sẻ mà trong mắt ánh lên niềm xúc động.

Hãy tin vào điều kỳ diệu!

Khi đó, dù không thể đến trường, Bảo Ngọc vẫn được mẹ tranh thủ dạy học để không bị chậm kiến thức hơn so với các bạn. Bằng nỗ lực và sự kiên cường hiếm có, cả hai mẹ con chị Phạm Thị Thu Hà đều lui bệnh và được trở về nhà.

Chị Hà cho biết: *“Mỗi ngày được lên lớp với các em học sinh, tôi hạnh phúc vô cùng. Hiện nay, hai mẹ con chỉ cần đến Viện kiểm tra sức khỏe định kỳ, cháu Bảo Ngọc vẫn đi học và năng nổ tham gia các hoạt động ngoại khóa của trường. Mặc dù nghỉ học một thời gian nhưng cháu vẫn được cô giáo và các bạn tin nhiệm cử làm lớp trưởng”*.

Hơn 6 năm đã trôi qua, “bão” đã dừng sau cánh cửa ngôi nhà chị Hà và anh Ngọc. Gia đình anh chị càng thêm trân trọng những ngày tháng quý giá khi cả nhà được sum vầy và sẽ luôn nắm tay nhau bước về phía trước với niềm tin mãnh liệt vào những phép màu.

Khi khó khăn hãy nhìn xuống, nếu ước mơ hãy nhìn lên

Khi đối mặt với bệnh ung thư máu ở tuổi 21, chàng trai Phan Nguyên (sống tại Bắc Ninh) đã luôn nhắc nhở bản thân mình: *“Khi khó khăn hãy nhìn xuống, nếu ước mơ hãy nhìn lên”*, để hơn 4 năm qua luôn có một Phan Nguyên tươi cười với cuộc đời.

Một ngày giông bão cuối tháng 10 năm 2017, Nguyên đi khám bệnh và được chẩn đoán bị ung thư máu khi đang là sinh viên Đại học Thủy lợi.

Nguyên lập tức được đưa vào phòng cấp cứu và bắt đầu đợt truyền hóa chất đầu tiên. Căn bệnh đến nhanh y hệt cơn “giông bão” tháng 10, lấy đi bao hi vọng và để lại nỗi ám ảnh khó phai mờ trong tâm trí Nguyên.

Thua thiệt về sức khỏe khiến Nguyên gặp khó khăn khi đi xin việc cũng như tìm được một công việc ổn định. Nỗi thất vọng về bản thân đã làm tâm trạng của anh đi xuống nặng nề.

“Em coi ung thư như một bệnh cúm”.

Giữa những lúc bi quan, Nguyên luôn tự nhủ “*Khi gặp khó khăn hãy nhìn xuống để thấy nhiều người khổ hơn mình, và nếu ước mơ hãy nhìn lên để học tập những người giỏi giang hơn*”. Nguyên nhanh chóng tìm cách lấy lại tinh thần và thả hồn mình trong âm nhạc. Những bản nhạc xưa, nhạc Trịnh với ca từ sâu lắng đã xoa dịu nỗi đau và khơi dậy niềm tin của chàng trai trẻ.

Khi được đi điều trị định kỳ, Nguyên thử mua một số thiết bị hát karaoke và hát trực tiếp trên mạng xã hội (livestream), không ngờ được khá nhiều thính giả quan tâm. Sau đó, Nguyên tập kinh doanh micro, loa, tai nghe... và mở một cửa hàng tại quê nhà Bắc Ninh. Cửa hàng hoạt động đến nay đã hơn 1 năm và được khách hàng ngày càng tin tưởng.

Nghề kinh doanh thiết bị âm thanh vừa cho Nguyên cơ hội theo đuổi sở thích cá nhân, vừa đem lại cho anh thu nhập ổn định. Nguyên còn ấp ủ kế hoạch mở một cửa hàng nữa tại Hà Nội trong 2-3 năm tới.

“So với người bình thường, em có thể thua thiệt một chút về sức khỏe nhưng sự tìm tòi, học hỏi ai cũng giống nhau. Em luôn giữ tâm trạng tốt để thích nghi với cuộc sống của mình” - Phan Nguyên hào hứng.

Thời gian nằm viện cũng cho Nguyên một cái nhìn mới về bệnh. Thông thường người bệnh hay cho rằng mình sẽ trở thành gánh nặng của gia đình, phải dựa dẫm vào người thân. Nhưng Nguyên lại có suy nghĩ: “*Em coi ung thư như một bệnh cúm, có bệnh thì mình đi chữa. Có bác sĩ lo điều trị, có gia đình làm chỗ dựa, chỉ cần bản thân người bệnh luôn lạc quan để từng ngày vượt qua những cơn cảm cúm ấy*”.

“So với người bình thường, em có thể thua thiệt về sức khỏe nhưng sự tìm tòi, học hỏi ai cũng giống nhau”.

Sống ý nghĩa trong từng phút giây

Hơn 2 năm trước, khi mới 13 tuổi và đang ôn thi học sinh giỏi thì Thái Huyền Trang (Nghệ An) phải nhập viện gấp vì bị ung thư máu. Dù đang phải điều trị, Trang vẫn đi thi và đứng thứ 2 trong kỳ thi học sinh giỏi môn Toán toàn huyện.

Trải qua 12 đợt truyền hóa chất và 2 tháng ròng trong phòng ghép tế bào gốc, cô bé ấy vẫn kiên cường, nụ cười vẫn nở trên môi. Không được đi học và gặp bạn bè nhưng Trang không muốn thời gian trôi đi một cách vô nghĩa. Trong gần một năm, em miệt mài đan móc những chiếc mũ, chiếc khăn dành tặng các em nhỏ và các cô bác đang điều trị ung thư.

Trang mong rằng, chiếc mũ len ấy không chỉ giữ ấm mái đầu không còn tóc mà còn giúp người bệnh vơi đi nỗi mặc cảm và tránh ánh mắt tò mò của những người xung quanh.

Biết các y bác sĩ vất vả chống dịch, Trang lại móc hàng trăm chiếc tai giả bằng len để giúp các y bác sĩ bớt đau tai khi phải đeo khẩu trang nhiều giờ liền. Với Trang, đó cũng chính là món quà tri ân các thầy thuốc của Viện Huyết học - Truyền máu TW, những người đã giúp em tìm thấy ánh sáng sau quãng thời gian tưởng như không còn hi vọng.

Giông bão đã ghé qua đời em từ thuở còn niên thiếu, nhưng cô bé ấy đã biết cách để tìm thấy khoảng trời bình yên trong tâm hồn. Em vẫn không ngừng tìm kiếm giá trị của bản thân và biến mỗi phút giây trôi qua trở nên ý nghĩa hơn, tốt đẹp hơn dù ngày mai có ra sao.

Cô bé ấy đã tìm thấy khoảng trời bình yên trong tâm hồn dù trải qua giông bão ở tuổi thiếu niên

Đừng bao giờ bỏ cuộc!

Khi tôi viết những dòng tâm sự này là lúc tôi cảm thấy đang hạnh phúc.

Cuộc sống này có nhiều điều thật bất ngờ, như là phép màu vậy.

Tôi từng nghĩ cuộc đời tôi như một bộ phim dài tập với những nỗi buồn vô vọng. Ngày ấy, tôi vừa mới vào học lớp 10, đang dần quen với các bạn mới, vui vẻ biết bao nhiêu. Đến một ngày mùa đông năm 2007, tôi cùng bạn đi khám. Ban đầu, tôi chỉ nghĩ đi khám cho vui thôi, ai ngờ tôi được chuyển ra Viện Huyết học - Truyền máu TW.

Khi đó, tôi còn ngây thơ và hồn nhiên lắm, cho đến khi tôi lên nghe được cha gọi điện thoại cho mẹ: *"Bệnh của con không chữa được, chỉ điều trị duy trì sự sống thôi"*. Nước mắt cứ rơi, tôi thực sự suy sụp. Tôi chỉ mới 15 tuổi thôi, bao ước mơ, thanh xuân, mọi thứ như đều tan biến.

Tôi bắt đầu cùng cha trải qua chặng đường dài vừa đi học vừa chữa bệnh. Có những ngày mưa gió, bão bùng, rét cắt da cắt thịt, có những hôm nước ngập nửa bánh xe, cha vẫn chờ tôi ra đường lớn bắt xe đi viện.

Sau 7 năm uống Glivec, đáp ứng thuốc của tôi ngày càng càng kém đi. Tôi thường xuyên bị nôn, đau đầu, đau xương, chuột rút và mệt mỏi.

Tháng 6/2014, tôi bước vào hành trình ghép tế bào gốc đầy gian nan và vất vả. Tôi chỉ còn nặng 33,5 kg, đầu trọc lóc lại còn bóng nữa, mặt bị phù. Các chị điều dưỡng thường gọi đùa tôi là *"Cụ rùa"*. Mỗi lần soi gương tôi còn không thể nhận ra mình nữa. Tôi khóc nhưng rồi lại tự trấn an: *"Cố lên, cố lên, tóc sẽ mọc, rồi sẽ xinh gái trở lại thôi. Không sao, chỉ cần khỏi bệnh là được"*. Tôi lại gạt nước mắt và mỉm cười tiếp tục chiến đấu.

Tôi còn bị đi ngoài, sốt và nôn nhiều lắm. Tôi nôn ra cả máu, miệng họng đều bị loét, không ăn uống được và phải truyền dinh dưỡng gần 1 tháng. Dù mệt nhưng tôi vẫn đứng dậy, tự vệ sinh cá nhân để cha mẹ bớt lo lắng. Những ngày khó khăn nhất cũng qua đi, tôi được về nhà và chỉ cần vào Viện kiểm tra định kỳ.

"Chỉ cần có cơ hội chữa bệnh cho con thì bán hết nhà cửa cha vẫn bán".

Nhưng một điều rất đáng lo ngại lại xảy ra: Xét nghiệm gen ung thư máu của tôi vẫn dương tính. Tôi buồn lắm vì nghĩ ca ghép đã thất bại. Tôi đã hỏi cha: *"Nếu ca ghép không thành công cha có tiếc tiền không ạ?"*. Cha cười hiền hậu: *"Không tiếc con ạ. Chỉ cần có cơ hội chữa bệnh cho con thì bán hết nhà của cha vẫn bán"*. Tôi đã khóc, đó là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt cha.

Sau ca ghép tủy 6 tháng, tôi được làm xét nghiệm gen một lần nữa. Trải qua hơn 1 tuần thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng đã có kết quả, thật bất ngờ, xét nghiệm gen bệnh lần này đã âm tính. Cả nhà ôm nhau vừa khóc, vừa vui mừng, hạnh phúc vỡ òa, **ÂM TÍNH**, thành công rồi, khỏi bệnh rồi... Chỉ cần kiên trì và cố gắng, mạnh mẽ thì sẽ thành công thôi, phải không các bạn?

Gần 8 năm đã trôi qua kể từ ca ghép, tôi không phải dùng thêm thuốc gì nữa, khỏe mạnh và vui tươi. Tôi đã thực hiện được những dự định khi còn ở trong phòng ghép, đó là đi học và làm chủ một cửa hàng photocopy, chụp ảnh thẻ, in thiệp cưới.

Đôi lúc tôi lại nghĩ đến mong ước có "một gia đình nhỏ" và mong sẽ thực hiện được ước mơ đó. Rồi ước mơ ấy cũng thành hiện thực, tôi đã gặp được người yêu thương tôi và muốn cùng tôi xây đắp tương lai. Chúng tôi đã về chung một nhà vào đầu năm 2021.

Tôi muốn nhắn gửi đến với tất cả người bệnh ung thư: *"Đừng bao giờ bỏ cuộc, chỉ cần có hi vọng, chắc chắn sẽ có phép màu! Hãy cố gắng để được sống và được hạnh phúc!"*.

Chia sẻ của chị Dương Thị Chiến (Hà Tĩnh)

"Dù sau này có chuyện gì xảy ra, anh vẫn thương em."

"Chỉ cần có hi vọng, chắc chắn sẽ có phép màu!"

Tinh thần khởi đầu từ phòng bệnh

Đã 10 năm kể từ khi ghép tế bào gốc thành công, anh Nguyễn Khắc Lượng (Nghệ An) từ một chàng trai ung thư máu tuyệt vọng giờ đây đã khỏe mạnh, trở thành một nhân viên kỹ thuật điện lực lạc quan, yêu đời.

Thương cha bao đêm thức trắng

Anh Nguyễn Khắc Lượng vẫn nhớ như in chuyện không may xảy ra với mình vào năm 2012, anh được chẩn đoán bị Lơ-xê-mi cấp thể M2 khi đang đi làm xa nhà. Từ đây, anh bắt đầu cuộc hành trình dài và đầy khó khăn để tìm lại hi vọng sống.

Cha anh Lượng đã lặn lội từ Nghệ An vào Vũng Tàu, Sài Gòn, sau đó lại về Hà Nội để đưa anh đi chữa bệnh. Thương cha suốt bao đêm thức trắng chăm con trong những cơn sốt mê man, anh Lượng luôn động viên mình nhất định phải chiến thắng mọi giây phút nản lòng, nhụt chí.

"Những ngày đầu nhập viện điều trị, tôi được truyền hóa chất, hồng cầu và tiểu cầu nhưng vẫn sốt triền miên. Tôi từng mất ngủ 4 ngày đêm liên tục vì sốt cao và co giật. Các đợt truyền hóa chất dù mệt mỏi nhưng tôi vẫn tự nhắc nhở mình phải gắng gượng, phải giữ tinh thần tốt nhất có thể" - Anh Lượng chia sẻ.

Thời điểm năm 2012, mọi khái niệm về ghép tế bào gốc đối với anh vẫn còn mơ hồ. Nhưng chỉ cần có một tia hi vọng, gia đình anh Lượng vẫn quyết tâm theo đuổi đến cùng. May mắn thay, em trai út của anh Lượng có chỉ số HLA phù hợp đến 90% và có khả năng hiến tế bào gốc cho anh.

Bước vào trận chiến sinh tử trong phòng ghép, anh Lượng luôn cố gắng ăn từng chút một, giữ gìn vệ sinh thật tốt và vượt qua hàng loạt vấn đề như: tiêu chảy rồi táo bón, viêm da và sốt, nôn nhiều, men gan và sắt tăng cao...

"Dẫu kết quả có như thế nào, chúng ta sẽ không phải nuối tiếc."

Tình thân giữa những người cùng hoàn cảnh

Giờ đây, anh Lượng đã có một cuộc sống mới, anh được làm việc và tìm thấy niềm vui mỗi ngày. Trên chặng đường gian khổ đã đi qua, anh vẫn luôn cảm thấy mình “được” nhiều hơn “mất”. Một trong những điều quý giá mà anh nhận được chính là tình thân giữa những người cùng cảnh ngộ.

Thời điểm trước và trong khi ghép, sức khỏe của anh rất yếu, nhưng anh đã có được sự động viên nhiệt tình của những người bệnh khác. Cảm giác được mọi người tin tưởng khiến anh Lượng như được tiếp thêm một nguồn sức mạnh diệu kỳ.

10 năm trôi qua, anh Lượng và những người bạn của anh vẫn trân trọng và nuôi dưỡng những tình cảm khởi đầu từ phòng bệnh: *“Những ngày tháng ấy là một thử thách nhưng cũng là kỷ niệm không thể nào quên. Chúng tôi vẫn gắn bó, thường xuyên liên lạc với nhau và tích cực tư vấn, truyền động lực cho những người bệnh đang nằm viện”*.

Như những đóa hoa vươn lên từ khe đá, anh Lượng và những người bạn cùng điều trị đã truyền cho nhau niềm tin, truyền cho nhau ý chí và niềm khát khao sống. Những tâm hồn đang ngập tràn tự do và hoà bình đột nhiên phải gắn bó với những bức tường của phòng bệnh đã dẫm cảm đương đầu với căn bệnh quái ác. Bởi vậy nên, dẫu kết quả có như thế nào, họ sẽ không phải nuối tiếc vì đã nỗ lực từng phút giây, sống trọn từng ngày và giữ cho ngọn lửa tình yêu với cuộc sống không bao giờ tắt.

Về với đời thường, anh Nguyễn Khắc Lượng, chị Dương Thị Chiến và những người bạn cùng điều trị vẫn nuôi dưỡng những tình cảm khởi đầu từ phòng bệnh.

Lời người trong cuộc: KINH NGHIỆM CHIẾN ĐẤU VỚI K

Nếu chẳng may, chúng ta bị "vương tình ái" với bạn K, thật khủng khiếp!

Khi không may rơi vào hoàn cảnh này, với kinh nghiệm là người thân của người bệnh, Thiên mong được chia sẻ ít nhiều kinh nghiệm của mình để chúng ta cùng cố gắng vượt qua sự sợ hãi.

1. CHẤP NHẬN!

Đây là điều đầu tiên và cũng là điều khó nhất sau khi biết tin bản thân mình hay người thân mắc bạo bệnh. Nó vô cùng khó khăn đối với cả hai phía. Nhưng hãy cố gắng, hãy dặn lòng mình phải chấp nhận sự thật đau đớn ấy. Khi đã chấp nhận được thì những thứ khác sẽ đơn giản hơn.

Thiên và Rộ đã cho nhau 3 ngày để khóc và chấp nhận sự thật: Rộ mắc ung thư máu!

2. TIN VÀO Y HỌC HIỆN ĐẠI

Khi bạo bệnh đến với mình hay người thân, cũng là lúc có hàng trăm người gửi tới hàng trăm phương pháp chữa bệnh cho mình. Nhưng ngay cả y học hiện đại vẫn còn những giới hạn nhất định thì đừng tin rằng thuốc này, thuốc kia, ăn uống này nọ có thể chữa khỏi bệnh cho bạn.

Vẫn có trường hợp "nghe nói ông, bà này dùng thuốc hết bệnh đấy", nhưng chúng ta chỉ "nghe nói" thôi,

mà nghe nói thì "tam sao thất bản" lắm!

Đừng nghe viển vông mà đánh mất thời điểm vàng điều trị cho người bệnh bằng Tây y nhé cả nhà.

3. TINH THẦN

Dù ai nói ngả nói nghiêng, thì bản thân người ốm hay người nhà hãy luôn tin vào chính mình, tin và hi vọng vào một ngày mai tốt đẹp. Chỉ khi có niềm tin, chúng ta mới có động lực, có động lực chúng ta mới có sức mạnh chiến đấu với tế bào K đồng đánh.

4. NGƯỜI THÂN

Hãy luôn cố gắng ở bên người ốm 24/24h mọi người nhé!

5. DINH DƯỠNG

Hãy ăn uống một cách đầy đủ nhất, đủ chất, đủ lượng! Nếu không có sức khoẻ thì bạn sẽ không thể chống chọi nổi với sức tàn phá của K và hoá, xạ trị đâu!

6. VẬN ĐỘNG

Đừng chỉ nằm và nằm vì mệt, hãy vận động trong khả năng có thể. Cuộc sống ngừng vận động là hết, con người ngưng vận động là chết.

Hãy đi bộ, thiền, hít thở, dọn dẹp nhà cửa nhẹ nhàng... phải vận động thì mới có ven khoẻ để tiêm truyền dễ dàng được!

7. CƯỜI!

Hãy mỉm cười mỗi ngày trước gương! Bạn thử đi, nụ cười có một sức mạnh khó tưởng tượng nổi!

8. CHIA SẺ

Đừng giấu bệnh, giấu bản thân mình trong vỏ ốc. Hãy chia sẻ nỗi niềm của mình với người thân, bạn bè, thậm chí nếu có thể là với cộng đồng.

Thiên và Rộ đã có thêm sức mạnh từ sự chia sẻ này rất nhiều!

9. TRÁNH XA BI QUAN

Nếu gặp phải ai đó nói chuyện theo kiểu "thôi thì", "chán nhì"... thì tuyệt đối tránh xa càng nhanh càng tốt. Giống như Covid-19, sự bi quan nó lây lan kinh khủng lắm!

10. SỐNG TRỌN VỆN MỖI NGÀY!

Ung thư cướp mất nhiều thứ, nhưng cũng cho chúng ta nhiều thứ! Hãy sống trọn từng khoảnh khắc bên người thân và bạn bè của mình. Khoảnh khắc vĩnh cửu chính là ở đây!

11. SỰ KỲ DIỆU

Hãy tin vào điều kỳ diệu, những câu chuyện trong ấn phẩm này cũng cho thấy điều kỳ diệu đã xảy ra rồi. Và hãy tin rằng, biết đâu nó sẽ đến với mình!

12. ĐỌC SÁCH

Hãy đọc sách đi ạ, sách giúp bản thân tĩnh tâm trước sóng gió. Những cuốn sách của thầy Thích Nhất Hạnh, sách về Đạo Phật, sách do những

chiến binh K viết... thật sự là những "vũ khí" thần kỳ.

13. BẢN THÂN NGƯỜI ỐM

Và điều cuối cùng, điều QUAN TRỌNG NHẤT chính là BẢN THÂN NGƯỜI ỐM! Nếu bản thân người ốm không kiên cường chiến đấu thì mọi nỗ lực của người thân, y học, dinh dưỡng... sẽ là VÔ NGHĨA!

Nói thì dễ, nhưng thực hiện dĩ nhiên là không đơn giản! Vì thế chúng mình đã, đang và tiếp tiếp tục nỗ lực thực hiện điều đó mỗi giờ, từng ngày!

Kể cả không ốm, hãy cố gắng thực hiện những điều đáng yêu này nhé!

Chia sẻ của chị Thiên Thiên

Gia đình nhỏ của chị Thiên Thiên và anh Nguyễn Trọng Hùng (Hùng Rộ)

Các anh/chị, các em, các cháu thân mến!

Đã có thời kỳ, bây giờ cũng thế, nhiều người vẫn cho rằng ung thư là dấu chấm hết. Tuy nhiên, hiện nay y học đã phát triển, nhiều biện pháp điều trị hiện đại, trong đó ghép tế bào gốc được áp dụng, đã có nhiều cảnh đời được hồi sinh, nhiều người bệnh được trở lại với cuộc sống bình an và hạnh phúc. Đó là một phần đóng góp của ngành y, nhưng trên hết đó là ý chí, nghị lực và sự lạc quan của người bệnh; sự vượt khó, vượt khổ, kiên cường của các gia đình.

Tôi thực sự xúc động khi đọc những câu chuyện trong ấn phẩm *"Hoa nở trên đá"* này, chắc chắn còn nhiều tâm sự của những người bệnh khác nữa chưa được viết lên. Tôi tin rằng khi được ở bên gia đình nhỏ, được sống trong tình yêu thương và sự sẻ chia, được tiếp tục nỗ lực và cố gắng, họ sẽ cảm nhận được niềm vui từ những điều bình dị nhất, cảm nhận được thành quả sau một quãng đường dài đầy gian khó. Không có hành trình nào mà không trải qua những chông gai nhưng cách mà họ vượt qua những trở ngại đó thì thật phi thường và đáng khâm phục.

Tôi tin, các em Thu Hà, Trọng Hùng, Lam Thái Hoà, Thanh Hà, Dương Thị Chiến, Khắc Lượng, Phan Nguyên, các cháu Tiến Thăng, Huyền Trang, Bảo Ngọc, Thiên Chi... và người thân sẽ là nguồn cảm hứng bất tận, là động lực mạnh mẽ cho những người bệnh không may mắc bệnh hiểm nghèo, *"bởi trong đêm đen vẫn có những tia sáng, trong khe đá, những chùm hoa vẫn nở"*.

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương rất mong sẽ luôn là "ngôi nhà thân thương" của những người bệnh. Bằng trí tuệ, tâm huyết và sự trân trọng, yêu thương người bệnh, chúng tôi sẽ tiếp tục phấn đấu để làm điểm tựa tinh thần, là "người đồng hành" trên con đường tìm lại hi vọng của người bệnh ung thư máu nói riêng và bệnh máu nói chung.

Chúc các anh/chị, các em, các cháu sức khỏe, gặp nhiều may mắn và mỗi ngày trôi qua luôn là một ngày hạnh phúc, bình an.

TS. BS. Bạch Quốc Khánh

Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu TW

Mục lục

- 01 **Lời mở đầu**
- 03 **Hành trình không cô đơn**
Chia sẻ của chị Lam Thái Hòa
- 05 **Đóa hoa hướng dương bé nhỏ**
Chia sẻ của chị Trần Thị Ngọc Hiền
- 07 **Yêu thương ở lại**
Câu chuyện về anh Lâm Tiến Thăng
- 09 **“Chữa bệnh như đánh giặc, phải thật quyết tâm”**
Câu chuyện về chị Nguyễn Thanh Hà
- 11 **“Bão” dừng sau cánh cửa**
Câu chuyện về hai mẹ con chị Phạm Thị Thu Hà
- 12 **Khi khó khăn hãy nhìn xuống, nếu ước mơ hãy nhìn lên**
Câu chuyện về anh Phan Nguyễn
- 14 **Sống ý nghĩa trong từng phút giây**
Câu chuyện về cháu Thái Huyền Trang
- 15 **Đừng bao giờ bỏ cuộc!**
Chia sẻ của chị Dương Thị Chiến
- 17 **Tình thân khởi đầu từ phòng bệnh**
Câu chuyện về anh Nguyễn Khắc Lượng
- 19 **Lời người trong cuộc: Kinh nghiệm chiến đấu với K**
Chia sẻ của chị Thiên Thiên
- 21 **Lời chúc của TS. BS. Bạch Quốc Khánh**

BAN BIÊN TẬP

CHỈ ĐẠO NỘI DUNG

TS. BS. Bạch Quốc Khánh

Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu TW

THAM GIA BIÊN SOẠN

Nguyễn Văn Nhữ

Trương Thị Thu Hằng

Lê Gia Thắng

Hoàng Đỗ Thùy Trang

HÌNH ẢNH, THIẾT KẾ

Trần Công Thắng

Đoàn Thị Mỹ Hạnh

Hoàng Thị Diệu Thuần

Ấn phẩm có sử dụng hình ảnh của một số cơ quan báo chí và nhân vật cung cấp
*Ban biên tập trân trọng cảm ơn người bệnh, gia đình người bệnh, các cơ quan báo chí
và các đồng nghiệp đã hỗ trợ để hoàn thành ấn phẩm này!*

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương
Địa chỉ: Phố Phạm Văn Bạch, quận Cầu Giấy, TP. Hà Nội

📌 Các kênh Truyền thông - Giáo dục sức khỏe

- Website: www.vienhuyethoc.vn
- Fanpage: www.facebook.com/vienhuyethoc
- Youtube: www.youtube.com/c/vienhuyethoctruyenmautw
- Instagram: www.instagram.com/vienhuyethoc_truyenmautw
- Tiktok: www.tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc
- Zalo: zalo.me/hienmau

Phòng Truyền thông - Giáo dục sức khỏe rất mong được đón nhận những chia sẻ của người bệnh và người nhà người bệnh qua các kênh truyền thông trên hoặc theo địa chỉ email: truyenthong.nihbt@gmail.com

📌 Địa chỉ tư vấn, hỗ trợ người bệnh về tâm lý - xã hội

- Phòng Công tác xã hội, P907, tầng 9, nhà H, Viện Huyết học - Truyền máu TW
- Điện thoại: (024) 3833 0088

📌 Các điểm hiến máu và xét nghiệm cố định ngoại Viện:

- Số 26 Lương Ngọc Quyến, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội.
- Số 132 Quan Nhân, quận Thanh Xuân, Hà Nội.
- Số 10, ngõ 122 đường Láng, quận Đống Đa, Hà Nội.

